

കഥ

സുനിൽ വർഗ്ഗീസ് ബാംഗ്ലൂർ
theninistryoftoday@gmail.com
09738485625

മരുഭൂമികൾ പൂക്കുന്നു
(മാർത്തോമ്മ യുവദീപം, തിരുവല്ല സെപ്റ്റംബർ 2001)

പ്രവാസികൾ

മാലതി വീഥിയുടെ നീളമറിഞ്ഞ് നിന്നു.

മഴ പെയ്തൊഴിഞ്ഞ നിരത്തിൽ നിന്ന് ചുടുമണ്ണിന്റെ ഗന്ധമുയരുന്നു. അരുണിനെ എളിയിലേറ്റി ഓടുമ്പോൾ കഴുകൻ കണ്ണുകൾ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടരുതേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു. വീട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങുമ്പോഴും വിശപ്പേറുമ്പോഴും റയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ വെച്ചും അരുൺ കരഞ്ഞിരുന്നു.

മാലതി വീണ്ടും വെയിറ്റിംഗ് ഷെഡിലേക്ക് കയറി. മഴ പെയ്തൊഴിയുന്നു; ഇരുൾ മെല്ലെ ചിറകു വിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും മനസ്സിലായിട്ടില്ല, അച്ഛനെ അവർ വലിച്ചിഴച്ച് എവിടേക്കാണ് കൊണ്ടു പോയത്? അർദ്ധപ്രാണനോടെ അമ്മ ആ ജീപ്പിനു പിന്നാലെ ഓടിയപ്പോൾ താൻ തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന അരുണിനെ വാരിയെടുക്കുകയായിരുന്നു.

ഇലക്ഷൻ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണ് വീട്ടിലെ സമാധാനം പോയത്. മച്ചിനു മുകളിൽ അച്ഛനും കൂട്ടരും എന്തായിരുന്നു ഇത്ര തീവ്രമായി ചർച്ച ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നത്? അരുണിനേയും കൊണ്ട് വീടിന് പുറത്തേക്ക് എത്തിയപ്പോൾ തെങ്ങിൻ തോപ്പുകൾ കടന്നുവന്ന കാറ്റിന് രക്തഗന്ധമുള്ളതായി തോന്നി, സന്ധ്യ കനത്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അമ്മയുടെ നിലവിളി എവിടെനിന്നോ നേർത്തു വരുന്നതായി തോന്നി.

പടിപ്പുരയ്ക്കൽ തരിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ ഭാർഗ്ഗവൻ സഖാവ് കിതച്ചു കൊണ്ട് വരുന്നത് കണ്ടു. പരിഭ്രാന്തിയോടെ, അച്ഛനേയും കൂട്ടാളികളെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ച് കൊല്ലുകയാണ് എന്ന് അയാൾ പറയുമ്പോൾ ആദ്യമായി അച്ഛന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളോട് വെറുപ്പ് തോന്നി.

ഭാർഗ്ഗവൻ സഖാവാണ് റയിൽ കയറ്റി വിട്ടത്. അച്ഛന്റെ ചോര കുടിച്ചിട്ടും ദാഹം ശമിക്കാത്തവരുടെ വാളിനെ അയാൾ ഭയക്കുന്നുണ്ടാവും.

പിന്നീടാണ് വിശപ്പ് എന്താണെന്ന് അറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയത്. ഇരുണ്ട തെരുവുകൾക്ക് മറ്റ് പല അർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന് അറിയുന്നത്.

മൂന്ന് ദിവസങ്ങൾ...

‘നീ ആരാ കുട്ടി..?’ നടക്കത്തോടെ മാലതി മുഖമുയർത്തി. കാരുണ്ഡം വഴിഞ്ഞാഴുകുന്ന കണ്ണുകൾ. വെയിറ്റിംഗ് ഷെഡിലേക്ക് അയാൾ കൂട ചരിച്ച് നോക്കുന്നു. അചഞ്ചലനായിരുന്ന അച്ഛന്റെ മകൾ എന്ന ധൈര്യം തന്നെ പൊതിയുന്നതായി മാലതിക്ക് തോന്നി. ആ മനുഷ്യൻ അകത്തേക്ക് കയറുന്നു. അവൾ തോളിൽ കിടക്കുന്ന അരുണിനെ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ട് എഴുന്നേറ്റു.

‘കുട്ടിയെന്തിനാ ഈ രാത്രി’

സ്റ്റോപ്പിൽ നിർത്താതെ ബസ് ചെളിവെള്ളം തെറുപ്പിച്ച് അകലുന്നു.

‘ഞാൻ..’ ഒന്നും പറയുവാനറിയാതെ അവൾ കരഞ്ഞു. വെയിറ്റിംഗ് ഷെഡിന്റെ പുറത്തായി മഴ മറ്റൊരു രൂപമെടുത്ത് ആർത്തലയ്ക്കുന്നു.

‘മോൾ വരു’

ആശങ്കയോടെ അവൾ അയാളെ നോക്കി. വാത്സല്യം നൂരയുന്ന കണ്ണുകൾ, അച്ഛന്റെ പുഞ്ചിരി പോലെ അയാൾ ചിരിക്കുന്നു.

അവൾ എഴുന്നേറ്റു.

മഴ തല്ലിച്ചിതരുന്ന വഴിയിലൂടെ മാലതി യാത്ര തുടർന്നു.

ഡാനിയേലിന്റെ കുട്ടികൾ

‘കണ്ടിട്ടില്ലേ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും’

‘ഉം’ അമർത്തി മൂളിക്കൊണ്ട് ഫാദർ എബ്രഹാം ഡാനിയേലിനെ നോക്കി.

രാത്രിയുടെ ഏതോ യാമത്തിലാണ് ഫാദർ എബ്രഹാമിന്റെ ഫോൺ അസഹ്യപ്പെടുത്തിയത്. ഉറക്കം മുറിഞ്ഞതിന്റെ അരിശത്തോടെ ഫോൺ അറ്റൻഡ് ചെയ്തപ്പോൾ മറുതലയ്ക്കൽ ഡാനിയേൽ ആയിരുന്നു. ഈ പൊട്ടിയ ദാമ്പത്യമായിരുന്നു ഡാനിയേലിന്റേത്. ജാനറ്റ് മെല്ലെ അകലുന്നത് അറിഞ്ഞ് മക്കൾ പപ്പായോട് അവഗണനയോടെ പെരുമാറുന്നത് കണ്ട് താനും വിഷമിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

‘ഫാദർ, ഒരു കുട്ടി... ഫാദർ രാവിലെ ഇവിടേയ്ക്ക് വരുമോ..? ഫോണിൽ നിന്ന് ഡാനിയേലിന്റെ ശബ്ദം. താൻ കാരണം തിരക്കി.

‘ഫാദർ രാവിലെ വരണേ; ഞാൻ കാര്യക്കാം’ അത്രമാത്രം പറഞ്ഞ് ഡാനിയേൽ ഫോൺ ഡിസ്കണക്ട് ചെയ്തു.

വീണ്ടും ചായ മൊത്തിക്കുടിച്ചു കൊണ്ട് ഫാദർ എബ്രഹാം, ഡാനിയേലിനെ നോക്കി. ആ കണ്ണുകളിൽ വല്ലാത്തൊരു ചൈതന്യം പടർന്നിരിക്കുന്നു. സ്വയമറിയതൊന്നെങ്കിലും ഡാനിയേൽ സേവനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

‘അവിടെ, തെരുവുകളിലും നഗരത്തിന്റെ പുറമ്പോക്കുകളിലും അവർ അനുഭവിക്കുന്ന നിന്ദയ്ക്ക് ഒരു ശമനം. അവർക്കൊരുമില്ല എന്ന വേദന ഇല്ലാതാക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിയുകയില്ലേ ഫാദർ?’

ജാനറ്റ് പോയതിനു ശേഷം മാനസികമായി തകർന്ന ഡാനിയേൽ ഇത്ര സന്തോഷത്തോടെ സംസാരിക്കുന്നത് ഫാദറിനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

‘ഒരു പക്ഷേ ഡാനിയേലിന്റെ നിയോഗവും ഇതു തന്നെയാവും...’ ഫാദർ അയാളെ അനുകൂലിച്ചു. തുടർന്ന് ഡാനിയേലിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ചിന്ത വളരുവാൻ കാരണമായ മാലതിയേയും അരുണിനേയും നോക്കി. മുകയായി, വാതിൽപ്പടിയിലോട് ചാരി മുഖം കുനിച്ച് നിൽക്കുകയായിരുന്നു, മാലതി. താഴെയിരുന്ന് അരുൺ കളിക്കുന്നു.

‘അപ്പോൾ...?’

ഡാനിയേൽ ഒരു ചോദ്യം കൊണ്ട് വെച്ചു.

‘യെസ് ഡാനിയേൽ, ഞാൻ സകല പ്രോത്സാഹനവും നൽകാം; പിന്നെ ഡാനിയേലിന്റെ ഏകാന്തതയ്ക്ക് ഒരു ശമനവും ആകുമല്ലോ...’

പൊടുന്നനെ ഡാനിയേലിൻ വിഷാദം ഉരുണ്ടു കൂടി. താൻ പറഞ്ഞ വാക്കോർത്ത് ഫാദർ വിഷമിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ കൂടി മാലതിയെ നോക്കി.

ഡാനിയേൽ മനസ്സിൽ വരച്ചിട്ട സ്വപ്നത്തിന് ജീവനേകി. തെരുവുകളിലും ഒറ്റപ്പെട്ട റയിൽവേ സ്റ്റേഷനുകളിലും ഡാനിയേൽ പ്രത്യക്ഷനായി.

വിശപ്പുകൾക്ക് ശമനം നൽകി, കണ്ണീരുകൾ ഒപ്പി അയാൾ യാത്ര തുടർന്നു. ഡാനിയേൽ, തന്നിൽ നിന്ന് സ്നേഹം പൊട്ടിയൊഴുകുന്നത് അറിഞ്ഞു.

പകലുകളിൽ കുഞ്ഞുചിരികൾ കാതിൽ വന്നലയ്ക്കുമ്പോൾ അയാൾ നിവൃതി കൊണ്ടു. നനുത്ത കോലാഹലങ്ങൾ വീട്ടിൽ അലയടിക്കുമ്പോൾ ഡാനിയേൽ മുകമായി ചിരിച്ചു. രാവിയുടെ നിശബ്ദയാമങ്ങളിൽ ഇരുളിനെ പേടിക്കുന്ന കുരുന്നുകളിൽ നിന്ന് ഉയരാറുള്ള തേങ്ങലുകൾ തേടി അയാൾ കുട്ടികൾ ഉറങ്ങുന്ന മുറികളിൽ ഉറങ്ങാതെ നടന്നു.

‘ബാബാ’ ഡാനിയേലിനെ കുട്ടികൾ അങ്ങനെ വിളിച്ചു.

അറിവിന്റെ ലോകത്തേക്ക് അയാൾ അവരെ നയിച്ചു. പുസ്തക കെട്ടുകളുമായി ആഹ്ലാദത്തോടെ സ്കൂളിലേക്കവർ പോകുമ്പോൾ ഡാനിയേലിന് എന്തോ നേടിയ ഭാവമായിരുന്നു.

ഡാനിയേലിന്റെ വിശാലമായ വീടു നിറയെ കുട്ടികൾ വളർന്നു തുടങ്ങി.

പ്രയാണങ്ങൾക്ക് ശേഷം

നമ്രമുഖിയായി മാലതി നിന്നു.

ഡാനിയേലിൽ പിതൃ സംതൃപ്തി. പുത്തൻ വേഷങ്ങളണിഞ്ഞ് നിന്ന കുട്ടികൾക്ക് വേർപാടിന്റെ വിങ്ങൽ. അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മാലേച്ചി പോകുന്നതിലുള്ള ദുഃഖം, ആരെ ആശ്വസിപ്പിക്കണം എന്നതറിയാതെ ഡാനിയേൽ കൂഴങ്ങി. അയാൾ മാലതിയെ നോക്കി. അയളുടെ ഉള്ളിൽ മഴ ക്രൂരമായി പെയ്യുന്ന ഒരു തെരുവും ഇരുളിൽ വിറങ്ങലിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ പരിഭ്രമവും തെളിഞ്ഞു വന്നു.

കാലു തൊട്ടവൾ നമിക്കുമ്പോൾ, ചേർത്തണച്ച് മാലതിയുടെ മുർദ്ധാവിൽ ചുംബിക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകളിലൂടെ പ്രതീക്ഷയുടെ പളുങ്കുപാത്രം ഡാനിയേൽ അവൾ നൽകാതിരുന്നുല്ല.

അരുൺ ഡാനിയേലിന്റെ തോളിൽ കിടന്ന് ഏങ്ങലടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

കാറുകൾ പൊടി പറത്തി കൊണ്ട് അകന്നു. ഡാനിയേൽ നെടുതായി നിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ കുട്ടികൾക്കിടയിൽ മുകുത തങ്ങി നിന്നു. അവരെ സ്വാന്തനിപ്പിക്കാനും ആഹാരം കൊടുക്കാനും ഡാനിയേൽ ഏറെ നേരം പണിപ്പെട്ടു. അരുൺ കരഞ്ഞ് തളർന്ന് ഉറങ്ങി.

പിന്നേയും പുലരി വന്നു. കിളികൾ പാടുന്ന പൂവുകൾ ചാഞ്ചാടുന്ന, ഇളങ്കാറ്റ് മർമ്മരമുതിർക്കുന്ന പുലരികൾ. കുട്ടികൾക്കിടയിൽ താൻ പലപ്പോഴും മറ്റൊരു കുട്ടിയായി മാറുന്നതായി ഡാനിയേലിന് തോന്നി.

നാളുകൾക്ക് ശേഷം, യാത്രയുടെ ആലസ്യവുമായി മാലതി വന്നപ്പോൾ കുട്ടികൾക്ക് ആനന്ദമേറുകയായിരുന്നു. പുഞ്ചിരിയോടെ അരുണിനേയും മറ്റുമെടുത്തവൾ ചുംബിച്ചുണയ്ക്കുമ്പോൾ, ഡാനിയേലിന്റെ മുമ്പിൽ വളകുലുക്കങ്ങളുടെ നേർമ്മതയോടെ നിന്നപ്പോൾ, അയാൾ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് ഉണങ്ങിയ ചാലുകൾ നടുക്കത്തോടെ അയാൾ കണ്ടെടുത്തു.

കുട്ടികളുറങ്ങിയപ്പോൾ മാലതി ഓർത്തത് മരണത്തിന്റെ സ്പന്ദനമായിരുന്നു. ഇരുൾ ഭിത്തികൾ തന്നിലേക്ക് ഇടിഞ്ഞു വീഴുന്നതായി ഡാനിയേലിന് തോന്നി.

‘ബാബയെ ഞാൻ അറിച്ചില്ല. അല്ല; എന്ത് ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു ബാബാ’ തുടർന്ന് ഡാനിയേലിന്റെ നരച്ച മനസ്സിലേക്ക് മാലതി കേട്ട ശാപവചനങ്ങൾ ചിതറി വീണു.

കാൽപാദത്തിലൂടെ കണ്ണീരിന്റെ പാത ഉണ്ടാകുന്നത് ഡാനിയേൽ അറിഞ്ഞു.

‘എനിക്കറിയില്ല ബാബാ...., ആക്സിഡന്റായിരുന്നെന്ന് എല്ലാവരും പറയുമ്പോൾ...ഒന്ന് ഉറക്കെ കരയുവാൻ പോലും അനുവാദമില്ലാതെ നിന്ദ സഹിച്ചു... എന്താ ബാബാ ദൈവത്തിന് എന്നോടിത്ര ക്രൂരത തോന്നുന്നു?... ബാബയ്ക്കരിയോ, ഈ അനാഥ അവർക്കും അങ്ങനെ തന്നെയായപ്പോൾ... ഭർത്തുവീടല്ലെ എന്ന് കരുതി അവകാശങ്ങൾ നേടാനൊന്നും എനിക്ക്

അറിയില്ലല്ലോ... പിന്നെ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ആരോ ഇങ്ങോട്ട് വണ്ടി കയറ്റി വിട്ടു...'

പൊട്ടിയോഴുകുന്ന വെള്ളപ്പാച്ചിൽ പോലെ മാലതി കരഞ്ഞു തുടങ്ങി.

വീണ്ടും... ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഡാനിയേൽ പുകഞ്ഞു.

പ്രതീക്ഷയുടെ പളുങ്കുപാത്രം വിധിയുടെ ഏത് കൂർത്ത ശിലയിൽ തട്ടിയാണ് ചിതറിയത്? പ്രാർത്ഥനാ മുറിയിൽ തേങ്ങളുകൾ പടരുമ്പോൾ ഡാനിയേൽ ആശ്വാസത്തിനായി ഉയരങ്ങളിലേക്ക് മിഴി ഉയർത്തി.

രാത്രി പെയ്തൊടുങ്ങുകയായിരുന്നു.

പ്രവാഹങ്ങൾ ശബ്ദം ഉയർത്തുന്നു

'ബാബാ, തെരുവുകളിൽ യാചകർക്കായി കാത്തുനിൽക്കാൻ പോവുകയാണോ അങ്ങ്? നഗരത്തിലെ ചവറുകൾക്കിടയിൽ മാതാവ് നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു കുഞ്ഞിനെ അങ്ങ് തിരയുന്നുണ്ടാവും. എന്റെ ബാബാ; കണ്ണീർ കൊണ്ട് ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നാനം ചെയ്തിക്കട്ടെ..എന്തിനാണീ നുകം അവുടന്ന് ഏറ്റു വാങ്ങിയത്? അല്പമെങ്കിലും ഞാനങ്ങയുടെ വേദന അറിയുന്നില്ലല്ലോ... നൊമ്പരങ്ങളുടെ കരിഞ്ഞ പുഷ്പങ്ങൾ അങ്ങിപ്പോഴും മാറത്തടുക്കിയിരിക്കുന്നു. എപ്പോഴാണ് അങ്ങ് മറ്റൊരു കരച്ചിലിനെ തോളിലേറ്റി വരുന്നത്....? അതൊരിക്കലും ഒരു പെൺകുട്ടിയാവരുതേ, ബാബാ..... പെൺകുട്ടികളെ എവിടെയെങ്കിലും കൊല്ലുവാൻ ഏൽപ്പിക്കേണ്ടമേ...എന്റെ ഉദരത്തിൽ പിടയുന്ന ജീവനും ഒരു സ്ത്രീജന്മാമാണെങ്കിൽ ഓ..ബാബാ..എനിക്കവളെ കാണേണ്ട... കഷ്ടതയ്ക്കായി അവൾ പിറക്കാതിരിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലത്...കഴുകൻ വട്ടമിടുന്ന മണൽക്കാടുകളെ അവൾ എങ്ങനെ അതിജീവിക്കും ബാബാ...?'

അബോധത്തിൽ കണ്ട സ്വപ്നത്തിൽ നിന്ന് മാലതി ഉണരുമ്പോൾ ഡാനിയേലിൽ നടക്കും വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല. ഡോക്ടറിൽ പുഞ്ചിരിയുണ്ടായിരുന്നു. ഡാനിയേലിന്റെ ഓർമ്മകളിലൂടെ അപ്പോഴും ഒരു ബൈക്ക് കുതിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; ഹൈവേയിലൂടെ മരണ മുഹൂർത്തത്തിലേക്ക്... അതിലെ യാത്രികനെ കണ്ട് ദൈവത്തിനു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് മാലതിയുടെ നോട്ടമെത്തിയത്.

‘ചെറിയ തലചുറ്റലാ മോളെ...’ ആശുപത്രിക്കിടക്കയിലാണെന്ന് കണ്ട് പരിഭ്രമിക്കുന്ന മാലതിയോട് അങ്ങനെ പറയാനാണ് തോന്നിയത്. എന്നാൽ വിഷാദവും സന്തോഷവും ഒരു പോലെ മാലതിയിൽ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുന്നത് ഡാനിയേൽ കണ്ടു.

‘ബാബയ്ക്ക് താലോലിക്കുവാൻ തെരുവുകളിൽ നിന്നല്ലാതെ ഒരു കുഞ്ഞിനെ കിട്ടും അല്ലേ ബാബാ... പക്ഷേ അതും അനാഥ...’ പൊടുന്നനെ ഡാനിയേൽ അരുതെന്ന് തലയാട്ടി അവളുടെ വായ് പൊത്തി.

അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഉരുണ്ടെത്തിയ കണ്ണീർ കണങ്ങളെ അവൾ കണ്ടു.

അനാഥമായ പുഴ

‘അപ്പോൾ ഡാനിയേൽ, താങ്കൾ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞേ പറ്റൂ.’

രാവിലെ കുട്ടികളിൽ ചിലരെ കുളിപ്പിച്ചതിനു ശേഷമാണ് മുൻവശത്തേക്ക് മാലതി വന്നത്. ഫാദർ എബ്രഹാം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാലതിയെ കണ്ട് അദ്ദേഹം ചിരിച്ചു. താൻ അവിടെ നിൽക്കുന്നത് ഫാദറിന് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് മാലതിക്ക് മനസ്സിലായി. അവൾ അകത്തേക്ക് നടന്നു. വിനയനും ജോസും രാധയും മറ്റും സ്കൂളിലേക്ക് പോകാനൊരുങ്ങുന്നു.

കൊച്ചുകുട്ടികളെ ഒരുക്കി അവരുടെ മുടി ചീകിക്കെട്ടിയതിനി ശേഷം അനുമോളുടെ തൊട്ടിലിന് അരികിലേക്ക് മാലതി ചെന്നു.

ഉറങ്ങുകയാണ്. ഉറക്കത്തിനിടയിലും ആ ചുണ്ടിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി മിന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയാണ്...അവൾ ഓർത്തു. അനുവിന്റെ ജനനം ബാബ ഭർത്തുവീട്ടിൽ അറിയിച്ചു കാണും. പക്ഷേ..

പൊട്ടിവന്ന കരച്ചിലിനെ ചിരിയാക്കി മാറ്റി മാലതി അടുക്കളയിലേക്ക് ചെന്നു. സോണിയ ചായ ഇടുന്ന തിരക്കിലാണ്. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചയാണ് മുറിവേറ്റവളായി ബാബ അവളെ അഴുക്കു ചാലിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ എന്ത് ശാന്തിയാണവൾക്ക്... എന്ത് പ്രസരിപ്പാണ്...

‘ഓ..മാലേച്ചി ഈ ചായ മുൻവശത്തേക്ക് ഒന്ന് എടുക്കാമോ..? കുളിക്കുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞ് ചാടി മറിയുന്ന ആ വികൃതികളെ ഞാനൊന്ന് കുളിപ്പിച്ചെടുക്കട്ടെ....’

ചായയുമായി മുൻവശത്തേക്ക് ചെന്നപ്പോൾ മാലതി കേട്ടു; ‘ ഡാനിയേൽ, എന്നാലും അവർ താങ്കളുടെ ഭാര്യയും കുട്ടികളുമല്ലേ....താങ്കൾ ചിന്തിക്കുന്നതുപോലൊന്നുമല്ല....’

മാലതിയെ കണ്ടതോടെ ഫാദർ വാക്കുകൾക്ക് കടിഞ്ഞണിട്ടു. പ്രക്ഷുബ്ധമായ മനസ്സോടെയാണ് ബാബയുടെ ഇരിപ്പ്. ബാബ തന്നെ നോക്കാൻ കൂടി തുനിഞ്ഞില്ലെന്ന് മാലതി സന്ദേഹത്തോടെ ഓർത്തു.

വൈകുന്നേരം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി എല്ലാവരും എത്തിയിട്ടും ബാബ വന്നില്ല.

പ്രാർത്ഥനാ മുറിയിൽ നിന്ന് അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയ മാലതി അവസാനം എത്തിയത് പൂന്തോട്ടത്തിലാണ്. അരണ്ട വെളിച്ചം വീണുകിടക്കുന്ന ആ കല്ബഞ്ചിനരികിലായി ബാബയെ അവൾ കണ്ടു. കൂടെ നര വീണ ഒരു സ്ത്രീയും രണ്ട് യുവതികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

‘നോടു പൊറുക്കണേ ഇച്ചായാ..നോടു പൊറുക്കണേ... ’ ആ സ്ത്രീ ബാബയുടെ കാലിലേക്ക് വീഴുന്നു. ബാബ പുറം തിരിഞ്ഞാണ് നിൽക്കുന്നത്. ആ മുഖം കാണുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്ത് വികാരമാവും അവിടെ..?

പൊടുന്നനെ കണ്ടു; ആ രണ്ടു യുവതികളേയും വല്ലാത്തൊരു വിങ്ങലോടെ ബാബ ആ രണ്ട് യുവതികളേയും ചേർത്തണയ്ക്കുന്നു.

അനാഥയായ പുഴയുടെ ഓളങ്ങൾ ഭ്രാന്തമായ മൗനത്തിലേക്ക് ചേക്കേറുന്നത് കാണാനാണവൾ പുഴക്കരയിലേക്ക് നടന്നത്. വിങ്ങലുകളും വേദനകളും വലിച്ച് പുറത്തിട്ട് പ്രതീക്ഷകൾ തച്ചുടച്ച് ഒന്നു പൊട്ടിക്കരയുവാനും.

ചിറകറ്റ പഠവകൾ

‘ബാബാ ഇത് നീചകർമ്മമാണ്... അവിടുന്ന് ഇവരെ തെരുവിൽ നിന്ന് ചീന്തിയെടുത്തു. അങ്ങേയ്ക്കറിയുമോ ഇനിയുള്ള മടങ്ങിപ്പോക്ക് എത്ര ദുഷ്കരമാണെന്ന്..? എന്നെ അങ്ങ് കാണാതിരുണെങ്കിൽ.... അങ്ങ് മറക്കരുതേ അവരുടെ മേൽ അവിടുന്ന് പകർന്നു കൊടുത്ത ആശയുടെ ആ വലിയ അളവിനെക്കുറിച്ച്...’

എന്നാൽ പുഴ അവളോട് മറ്റൊന്നാണ് പറഞ്ഞത്. അനാഥരുടെ ആത്മവേദന ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പുഴ സ്നേഹത്തിന്റെ ജല കണികകളെയാണ് അവൾക്ക് സമ്മാനിച്ചത്.

‘ബാബാ, അവിടുന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് അർഹതയില്ലാത്ത സ്നേഹം തന്നു. ഞങ്ങൾ അത് ഓർക്കും. ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും തന്നു..ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ മറക്കില്ല; സ്വപ്നങ്ങളുടെ വലിയ പൂക്കാലം തന്നു..ഞങ്ങൾ കൃതമാർത്ഥരാണ്....’

മാലതി രാത്രിയിൽ ഞെട്ടിയുണർന്ന് സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ച് വ്യഥിതയായി. അപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനാ മുറിയിൽ നിന്ന് ഡാനിയേലിന്റെ വിങ്ങൽ ഒഴുകി അവളുടെ കാതു വരെ എത്തിയിരുന്നു.

ഒരിക്കലും ഡാനിയേലിന്റെ കാൽക്കൽ മാലതി ക്ഷമ യാചിച്ചു കരഞ്ഞു.

പുലർന്നപ്പോൾ ഒരു വെളുത്ത അംബാസിഡർ പൂന്തോട്ടത്തിനപ്പുറത്ത് കാത്തു കിടക്കുന്നത് ബാബായെയാണെന്ന് അവൾ മട്ടുപ്പാവിൽ നിന്ന് അറിഞ്ഞു. വിനയനും ജോസും രാധയും മറ്റും സ്കൂളിലേക്ക് പോകുന്നതിനായി ഒരുങ്ങിയിറങ്ങിയപ്പോൾ ആ കാറിന്റെ ഡോറുകളടയുന്നത് വലിയ തൂണിൽ ചാരിനിന്ന് അവൾ കണ്ടു.

പടവുകളിറങ്ങി മുൻവശത്തേക്ക് വന്നപ്പോൾ സോണിയ തിടുക്കത്തോടെ വരുന്നു.

‘മാലേച്ചി ഞാൻ ചന്തേ പോവാ.. ഇന്നത്തെ ലിസ്റ്റിൽ ഇല്ലാത്തതായ എന്തെങ്കിലും വാങ്ങാനുണ്ടോ?’

ഇല്ലെന്ന് മാലതി തലയാട്ടി.

കാർ പുക തുപ്പുന്നു.

അനുമോളുടെ കരച്ചിൽ മാലതിയുടെ ആത്മാവിലേക്ക് അരിച്ചിറങ്ങി.

കാർ ഒന്നു ഞെട്ടി പിന്നെ പാഞ്ഞകലുന്നു. കാറിന്റെ ഗ്ലാസിലൂടെ നേർത്തു കണ്ടത് ബാബ ആകരുതേ...അവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. കരയാനവൾക്ക് തോന്നിയില്ല. അച്ഛന്റെ മോൾ കരയാൻ പാടില്ല..അമ്മ പറയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അനുമോൾ ഊറിപ്പിരിയ്ക്കേണ്ട അനുമോൾ കരയുകയാണ്.

കരയട്ടെ, കരയേണ്ടവളാണവൾ.

ശൂന്യമായ മനസ്സോടെ മാലതി ആ വലിയ മാളികയുടെ പടവിലിരുന്നു.
പെട്ടെന്ന് സാന്ത്വനം പോലെ ബാബ പറയാറുള്ള യേശുവിന്റെ
സ്പർശം..നിയോഗത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി..

മാലതി എഴുന്നേറ്റു.
